

tramp

s přílohou TÁBORÁK

k l a c e k :

za mořemIII
Praerie.

Jsou dva druhy severoamerické praerie: písečná a travnatá. Někdy však přechází jedna v druhou, a to je pak pro neinformovaného tůláká nebezpečné. Na takovou jsem právě narazil, když jsem šel ze Santa Fé na východ.

Bylo příjemné ráno, když jsem vyšel z malé osady směrem, který mě naznačili, do travnaté stepi, kudy jsem se měl ubírat. abych dorazil do puebla přes padesát kilometrů vzdáleného. Vzal jsem si málo vody. Doufal jsem, že do puebla dojdou ještě téže noci, anebo že potkám nákladní auto. Není totiž praerie tak necivilisovanou, jak se mnozí domnívají, neboť mimo ohromná stáda krav, jež se pasou, nebo hnána kowboji, přehají, vířící spousty prachu, spatří člověk často auto s lidmi, kteří ochotně svezou. Vozů je však více na stepi travnaté, než na poušti, poněvadž tam je stále nebezpečí uváznutí v hlubokém písku.

Cesta byla úmorná a po nějaké době se mi stalo nápadným, že nevidím stáda. Musil bych je dávno potkatí na praerii, kde je voda. Bylo to nepříjemné. Musil jsem při veliké žízni svou vodou co možná nejvíce šetřiti, abych se neocitl na suchu. Krajina se však stávala dále a dále nepříznivější, tráva byla vyschlá, žlutá a místy se objevoval žlutý písek. To bylo již zlé. Pak se již střídal plochy písku s drnem, jen tu a tam čněla pitoreskní rozsochatá postava starce, kaktusu. Když jsem se pokládal ke spaní, nemoha únavou dále, zlatily poslední paprsky zapadajícího slunce nedozírně pláň pouště.

Když jsem se pouštěl do boje s pískem, bylo mi známo, že mi nastává perná práce: překročit poušť, o které jsem nevěděl, jak je veliká, bez vody. Informace, které mi byly dány v osadě, byly zřejmě buď nesprávné, nebo jsem zbloudil; oboje však nebylo právě povzbuzující pomýšlení. Slunce žhne, písek se trousí do bot a řeže, hrdlo je vyschlé, páli a obličež, spálený sluncem hoří a způsobuje nenesitelnou trýzeň. Někde leží vysušené kosti zdechlych zvířat a do duše se vkrádá představa, jestli snad mé kosti nezběhly někde na slunci jako tyto. Fuj! Kdyby alespoň bylo co pít! Nohy se těžce vlečou přes vysoké duny a další cesta zdá se nemožná. Krev bije ve spáncích, oči štípou prachem, dělají se před nimi mžitky a v hlavě hučí bolestí. Bože, kdy tomu bude konec!?

Nohy se podlomily v kolenu, vypověděly službu a já usdl na rozžhavený písek, schoulen před sluncem a nešťasten. V některých chvílích života zmocní se člověka taková malomyslnost, takové zoufalství, že by nejraději odhodil zbraně a přehl; ale kam? Pocítil jsem, že mi dvě slzy pomalu stékají po tváři. Ano, já brečel! Drsný chlap brečí a chvěje se před slunečním zářem a bezměrnou opuštěností. Jaká nicota! Z perspektivy světa je poušť malým, malinkým bodem, a přeci je nepřekročitelná, hrozná. To slunce, které snad kdesi daleko, doma, září na dva milonce a naplňuje je nesmírným blahem, kulminuje zde ve zlu: ničí. Světe! Živote! Jsi jako malé dítě, jež se směje, když mu třepeš před nosem řečtačkou, a které je zlé každým atomem zlé, když se ho omylem špatně dotkneš. Teď přijde smrt, nebo vysvobození. Jedno přijítí musí...

Asi jsem omdlel, poněvadž jsem otevřel oči a spatřil nejprve hlavu koně, pak ucítil jakýsi tlak pod sebou a nakonec zjistil, že mě objímá pevná, snědá ruka a přidržuje mě před sebou v sedle. Vedle jel Indián a chvílemi se na mě ohlédl. Když zpozoroval, že jsem se probral, upozornil na to druhého, který mě vezl.

Nová zásilka**Kč 39^{.-}
až
Kč 60^{.-}**

Made in U. S. A.

Keds i Hood

orig. americké Tramping-shoes

**v bílém provedení
černě obkládané**

i nejlepší velmi silný druh s dvojitou špičkou, úžasné pevná podešev, barva: šedá neb písková, hnědě obložena. Made in U. S. A.

Kč 86^{.-} — až 95^{.-} —

s jednoroční zárukou na podešev. Zasláme vyplaceně poštou na dobřku, udejte číslo nohy. Nehodící se vyměníme.

Anglická obuv

Jaroslav Bohata, Smíchov
Nádražní, proti Knížeci.

„Je vám již dobře?“ otázal se tento.

„Dobře!“

„Mohl jste tam krásně zůstat, kdybychom nebyli jeli okolo. V pueblu se ale zase přivedete do pořádku a pak se dostanete do lepších končin. Poušť je nebezpečná. Na tu si dejte vždycky pozor!“

Když jsem večer usínal mezi hlíněnými stěnami domu v indiánské vesnici a nade mnou zářily tiché hvězdy, vzpomněl jsem si na to, co jsem prožil. To rozžlobené dítě se také dá někdy ukonejšit a udobřit.

Zprávy policejní kroniky.

Včerejšího dne zatčena byla značka -fal- ježto dala si v Žitné ulici vyvolati svého strýce, jež po vyvolání na místě roztrhal. - Byla zatčena v důsledku anonymního udání. V křížovém výslechu, trvalicím plné dva dny, zjištěno, že -fal-, dala si strýce vyvolati z fotografické desky u fotografa a ježto snímek se jí nelíbil, na místě jej roztrhala. - Pátrání po mrtvole strýce bylo zastaveno a -fal- na svobodu propuštěna.

Zprávy bytového odboru.

Člen městské rady V. C. podal tčera při zasedání rady návrh, aby v okolí Prahy vypěstovány byly ochranné borovice, jejichž ohromné plody mají býti vztýčeny a zapuštěny do země a za každou šupinu tohoto ohromného plodu může býti nastěhována jedna rodina. - Byty takto získané jsou hygienické, vzdušné a na zimní dobu snadno uzavřítelné.

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u

„PARTIE“, PRAHA VII.,
Belcrediho třída číslo 40.

Ceníky vetešnického zboží zdarma

Kameny, kterými jdou do nás.

„Nedělní list“ už vyčerpал všechno, co se dalo z hlavy chorobným slavomanstvem postiženého člověka vymackat. Pusté a do poslední řádky námi vyvrácené výmysly, počínaje články o kšeftovním podkladě „Trampské scény“, která prozatím skončila na finanční souchotiny, přes urážky v úrovni kluka, pišícího své nadávky na zeď, a končící demagogií a denunciací, v podobě čtrnáctidenního neustálého upozorňování policie na trampskou slezinu, výslovně námi označenou jako nepolitický trampský potlach a „Nedělním listem“ označovanou jako komunistický druhý Radotín. - Tyto vědomé nepravdy vykonaly své poslání a donutily přemýšlet i ty, kteří nám snad nevěřili.

Řekněte si upřímně, vy na druhé straně, dovedli byste na kamaráda, vlekoucího se do Prahy kolik hodin a snad i dní pěšky, poštvát četníky? A mnoho-li toho štvání scházelo, aby nebylo vyvoláno dokonce i krveprolití?

Vidíte, a našel se takový člověk. A ten člověk si dokonce chce vytvořit monopol na slovo tramp! Neupírá právo některých politických stran, získat si část těch kluků, tvořících tramping.

Děje-li se to však tímto způsobem, je to nejhnusnější způsob, jaký byl kdy v politickém boji použit!

Neustálé tvrzení o komunistickém vedení „Trampa“ je další vědomá nepravda. Ta část přispívatelů, pišících snad do trampské rubriky v „Rudém večerníku“, koná svou povinnost ke straně, nepropaguje jí však nikdy v „Trampu“!

„Tramp“ byl, jest a zůstává nepolitickým, trampským časopisem!

Pěstujeme snad psinu v našem smutném národě, ale vždy věnujeme sloupce obhajobě a boji, jedná-li se o útok proti trampům nebo obraně trampské svobody.

Leze to už z krku, polemizovat s člověkem, který vymýšlí si pod svá prohlášení jména trampských klubů, balamutí s tím svého šéfa, poštvál na nás četníky a o sobě prohlašuje, že nepěstuje politikul!

Co to tedy bylo v Kolíně, kde jste svolali schůzi k ustavení trampského klubu, slibovali těm chudým klukům zdarma chatu a pozemek, podepíší-li přihlášku do vaší proscribované strany?

Nepřihlásil se vám ani jediný, zásluhou jednoho našeho kluka, který vám celý ten kšeft několika slovy zboural. To vám ovšem nevadilo, abyste pod jedno prohlášení nepodepsali také „Tramping-klub-Kolín“! — Napřed jídášské kupování, a potom manipulování s neexistujícím klubem.

A kde je Mladá Boleslav? Kde ti ostatní? Po každém podpisu osady z některého mimopražského místa v „Nedělním listě“ dostaneme spoustu resolucí a podpisů z dotyčných osad, které prohlašují, že o ničem nevědí!

Tedy to je politika a politika dělaná tak hnusným způsobem, že po uspořádání dokladů najdeme si již cestu, jak informovat o těch způsobech širší veřejnosti! — A věřte, bude vám horko!

*Nepoznáte, co krásy se skrývá
ve Vašich fotoobrázcích, dokud
si je nedáte zvětšit u firmy*

FOTEX BRÍ ING. KRÖHNOVÉ
pasáž paláce »Skaut«

FOTOPŘÍSTROJE — POTŘEBY — PRÁCE

Géza:

- Poklona, pane knihař.
- Co si to dovolujete, chlape?!
- No, dyk sem tu přece ve vazbě.

Byli čtyři a osm hodin ráno. Jeden zůstal v chatě, aby vařil, ostatní šli pomáhat kamarádům stavět chatu na druhou stranu údolí.

V jedenáct hodin:

- „Franto, máš už voběd?“
- „Ne!“

V půl dvanácté:

- „Franto, tak co je s vobědem?“
- „Eště nejni a nevotravuj porád.“

V jednu:

- „Frantóóó, už je voběčed?“
- „Mordie, dyť se dočkáš, neééé?“
- „Čoveče, co to vlastně děláš, že to trvá tak dlouho?“
- „Ále, hledám sirky.“

Margareta.

— Já ti znám jednoho muže a ten zastaví jednou rukou vlak.

— Že budeš bacanej!

— Vážně, von je strojvůdce.

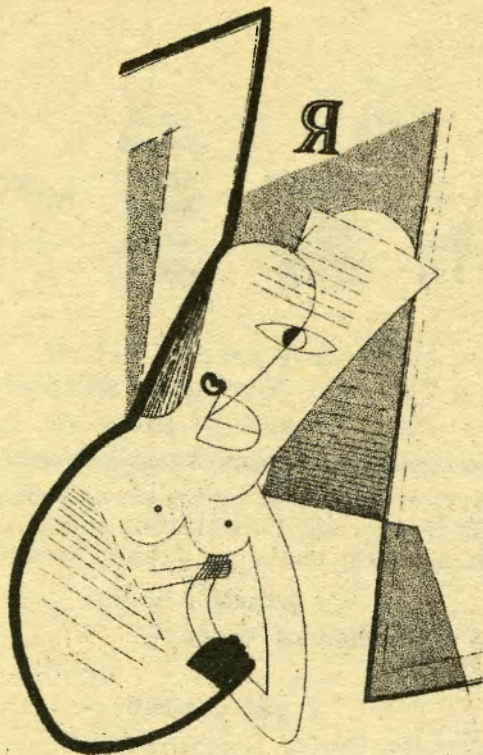
Nora.

Šíp:

- Tak si připadám jako Kolumbus.
- Vobjevil si snad něco?
- To ne — ale menuju se Kristof!

On:

— Můj cukříčku, moje broskev, moje datle, puč mi korunu!

— Co si zas pil, ty banáne?

— Vidíš, jaký by to bylo hezký, kdyby sme se takhle sladce menovali. Lecían.

Jarov

ve výňtcích ze socialistických novin.

Jak zřejmo z článků socialistických novin, změnil se již konečně jejich názor na tramping, což loyálně kvítujeme.

Je vidět, že Jarovská slezina, třeba zakázaná, vykonala svou povinnost.

Uveřejňujeme výňtaky z článků novin stran národně-sociální a sociálně-demokratické.

„Rudý Večerník“, který má pravidelnou trampskou hlídku, neotiskujeme, protože jeho obhajoba trampingu jest samozřejmá.

Vášnivý boj s nevybíravými prostředky proti nám vedou dosud s neutuchajícím nadšením listy pravice, národní demokracie a agrárníci, pod vedením „Politiky“ a „Nedělního listu“. A to je konečně pro ty desetitisíce indiferentních také poučné.

Nár. Osvobození 15./6.

(Nár. soc.)

Na minulou neděli svolal „Tramp“ shromáždění trampů na jarovskou pláň, kteréžto shromáždění bylo policejně zakázáno. Na Jarov bylo posláno četnictvo z obavy, že četného shromáždění využijí komunisté v rámci jinak zkrachovaných „rudých letnic“. Část trampů sešla se pak v Záhořanském údolí a přijala resoluci, již poslala socialistickým a pokrokovým listům s připojeným přáním, aby se vyjádřily o svém stanovisku k trampingu.

Resoluce protestuje proti neodůvodněnému zákazu ne-politického shromáždění, vidí v něm omezení osobní svobody, zaručené čl. ústavou a pokračuje:

My, mladí lidé z továren, dílen, kanceláří a škol pro-hlašujeme, že žádná moc není tak silná, aby nám odňala volnost a zatáhla nás do měšťáckých a fašistických řad. Postupem státních orgánů byli jsme názorně poučeni o nutnosti řádného osvětlení trampingu a politiky. Jsme proletáři, utekli jsme z měšťáckých organizací proto, že jsme se nechтели dáti zmilitarisovat chystanou předvo-jenskou výchovou, proti níž protestujeme. Utekli jsme do lesů před pačourskou měšťáckou společností a morálkou. Uvědomujeme si svůj třídní a trampský charakter a bu-deme ho bránit proti komukoliv. Dále resoluce rozhodně odmítá „péči“ fašistických tiskovin Stříbrného o trampy, a prohlašuje, že náhončí fašismu nemají práva mluvit jejich jménem.

Jsouce vybidnuti, rádi řekneme několik upřímných slov — mylíme-li se v něčem, neuzavíráme se poučení. Uvě-domujeme si především, že tramping je dnes již veliké hnutí a že život a názory více než 20.000 lidí, kteří každou sobotu odjíždějí do přírody, nemůže nikomu býti lhostejný. Víme, že jsou to ponejvíce hoši a děvčata z dílen, továren a kanceláří, jež po týdenní dřině jdou na čerstvý vzduch. Je to fakt jistě potěšitelný, že v masách mladé generace zvítězily zásady zdravějšího života, jež z tančiren, dupáren a hospod odvedly pracující mládež do lesů, k vodě a na louky. Už v té změně prostředí je po stránce tělesné i duševní značné plus proti dřívější době. Kdo si tohle uvědomuje, bude rozhodně stát s trampy proti snahám příliš úzkoprsých lidí, kteří by chtěli zne-možnit a ztížit volné táboření v přírodě. Na to trampové mají právo a činí dobře, že si je hájí.

Když se velkoměstská mládež stěhuje do přírody, ne- chce nikdo, kdo má radost z osmahlých, silných těl, aby přestala být veselá a chovala se jako nažehlení panáci. Pro nějaké to periferní slovíčko by nebylo konečně také zle, ani pro velkou legraci a hlučné veselí. Ale při tom bychom rádi viděli, aby potěšitelná cesta do přírody k sil-nému, zdravému a přirozenému životu, cesta, jež je do-provázena záporom měšťácké morálky a zatuchlé neupřímnosti, nevyústovala v mravech lumpenproletariátu. Bo-jíme se, aby tramping, vysmívající se „pačourům“, ne-nakazil se nakonec rozkladnou morálkou třídy, proti níž se obrací ve svém svolání, její neodpovědnosti a po-žitkářstvím, její utahanou sentimentalitou, jež zaznívá tak často z trampských písniček, její flekovskou životní filosofii, k níž má tramp, nosící si do chaty v ranci zá-sobu alkoholu, bliž, než tuší.

Dále článek pokračuje:

Je nám z duše odporno svatouškovství a morálkaření lidí, pohoršujících se nad každým jednotlivým prohrše-ním trampů, ale lhostejných k orgiím v přepychových ho-telích buržoasie v pražském okolí. Avšak ti, kdož prokla-mují zdravý život pracující třídy, musí tím rozhodněji bděti, aby tramping nebyl cestou, po níž by děvčata jejich třídy spěla od nevázanosti k morální zkáze.

Nechceme také zamlčet, že nám neimponují různé ne-

Originál angl. dulbox
195'- až 218'-
Jaroslav Bohata
Anglická obuv,
SMÍCHOV,
Nádražní 18.

horáznosti, jež čtete v projevech trampů. Jaké to je hrdinství, napiše-li na př. jeden z nich, že nosí strakatou košili, jen aby to víc řvalo a „paďouří“ měli vztek? Jděte k šipku s takovým dětinstvím! A debatujete-li v novinách s odpůrcem sebehoupějším, nesmíte psát, že má zaražené pr., protože je to hrubost a klackovství, ať to napiše měšťák nebo proletářský tramp. Ale to jsou drobnosti, a ať by se jich dalo uvést daleko více, nejsou tedy důležité; oč hlavně jde je to: Mláďi, jež se bouří proti morálce a praksi starého života, musí chtít něco víc, něco kladnějšího a lepšího.

Večerník Práva lidu 12./6.
(Soc. dem.)

Kada politických stran ucházela se o získání těchto desetitisícových řad mladých voličů, ale na štěstí nepodařilo se nikomu zpolitisování zdraví hnutí za rekreací. Ovšem, trampové se začínají nyní ubíjet spolkářstvím. Každá menší osada utvořila klub, schůzují se vesele každý týden a sportovní trampské kluby si přetahují členy.

Jediným mluvčím trampů je vedle nepravdělně vycházejících „Našich osad“ časopis „Tramp“, který svolal na neděli 8. června na jarovskou louku trampskou „slezinku“. Nemělo to být víc, než přátelské táboření řady osadníků, kteří do „Trampa“ dopisují, aby se všichni dohromady potěšili. Snad by se zpívalo, povídalo a jistě pilo — zkrátka velký potlach. Nešťastnou náhodou 8. června byl také den Rudých letnic komunistické strany, která v těchto dnech chtěla pořádat po celé republice velké manifestace. Bylo nebezpečí, že zneužijí i této nevinné trampské zábavy a státní orgány, poučeny patrně z „informativních“ článků v „Rudém právu“, daly obklíčit na svátky celý Jarov 70 četníky a společné táboření znemožnily.

Kdo na schůzi měl největší zájem, je vidět ze středečního ranního i večerního „Rudého práva“, jež by si rádo přihlíželo polivčičku a aspoň trampy, kteří jsou politicky většinou indiferentní, doplnilo své prořídle řady.

Byla nám zaslána, ovšem nepodepsaná, resoluce, podle níž trampové z řady venkovských míst se přece sešli v Záhořanském údolí a odhlasovali prudkou, ale málo věcnou resoluci proti četnickému zákroku. Patrně dobře poslouží „Rudému právu“ k politické agitaci mezi trampy.

Nebudeme prováděti podobnou nepoctivou hru. Neboť na trampingu je právě nejkrásnější jeho volnost, nezávislost a blízký vztah k přírodě, neurčovaný ani politikou, ani jinými organizacemi.

Trampové mají prozatím jediný politický zájem: aby je nikdo nevykazoval z lesů a od břehů řek, když se chtějí nadýchat v neděli čerstvého vzduchu. Měl-li by je v tom ohroziti připravovaný zákon o lesním pychu, pak není třeba ujišťovat, že stromy těch, kdož by jej chtěli prosadit, nerostou do nebe. O to už se postarají skuteční zástupci dělnické třídy v parlamentě.

Dva z „válek“.

Na pochodu do basy: Šine si to dobrej tramp do šeredy a zpívá sobě: „Věrnou stráž — vlasti máš — je jich plná kanceláři“

Tudle sme dělali záhony před velitelstvím a Kodl nechtěl makat; prej má jemný ruce, ale bylo z toho pohoršení velmi veliké, dyš mu štába řekl: „Chlape, dyk by si moh' mít na ty podávky zbrojní pasí“

Bella z N. A.

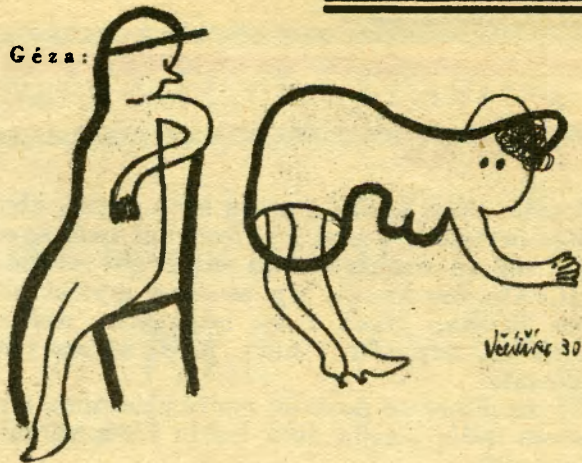
„Čověče, Hrdlořezy prej budou mít nový méno . . . ?“
„Di pryč!“
„Explososmrťi, viš na paměť těm chudákům.“

Bufalo

Pozval Rabin Icicka na oběd. Povídá mu ale: „Icick, af si napřed vyměníš košili.“

Ptá se Icick: „S kým prosím, Rabinleben?“

Aujej.

- Géza:
- Co hledáš?
 - Upadla mi datle.
 - No, vo jednu datli!
 - Jo, ale já mám v ní zuby.

Šerif Franta:
Vlčí máky

N. světě je jeden krásnej květ. VLČÍ MAK. Rudá krev a voněň rozlítej v houfu poslušnejch klasů, kerý člověk podmazal hnojem, aby hodně nalili než projdou mlátičkou a chřtánem. Vlčí máky nikdo nezval do houfu. Najednou se tu jeden vobjevil a rozkřik se svojí barevnou písni. Pak se k němu přidal jinej a už jich vidíš celou řadu. Moc jich je, moc, a veselou píseň vodbojnejch pirátů zpívá ta rudá záplava.

Slyšíš ty duše měšťácká, skrčená, tu divokou píseň žhavýho léta?

Slyšíš to, ty majiteli polí, dvora, lesů a mlátičky, koní a vysokejch bot?

Jdi a vyhub je. Nedokážeš holoubku. Polej si třeba celej lán petrolejem a zapal. Shoří to tvoje hodný vobilíčko a první co zase poroste budou vlčí máky a dál se budou smát tím žhavým rudým smíchem ti trampové mezi kětinami.

Někde jich je celej houf jak v osadě, jinde stojí jeden jako starej samotář pirát, ale všechny mají stejnou barvu, všechny sou nezkratný vlčí plemeno.

Sou hezký tam venku pod zlatým sluncem, ale dás-li je doma do sklenice, budou z nich hned smutný černý kořtata jako z těch lidskejch trampů, kerý utekli svejm kamarádům a zasmrádli ve vásách, kerý se menujou trampskej kvartet nebo stranický koryto. Mezi trampama nekvete gigolům štěstí a vlčí mák se nespáři s pampeliškou, třeba by se dala dojít.

Bude dál zpívat píseň odboje a žhavýho kamarádství a bude se smát těm, co zdechli v broušenejch vásách nebo z kerejch brejlatý pánové, bujnejšch vlasů a vohnutejšch zad, udělají nepřirozený chuchvalce, kerejm dali meno Papaver, Flora pleno. Na světě je jeden krásnej květ. —

VLČÍ MÁK:

„Kluci, ale byla to na Jarově fajn slezina.“

„Jo, to byla.“

„A prej za měsíc bude zas ledvina.“

???

„No, tři trampíci Stříbrnýho. Ty holt maj' dycky něco jinýho a blbýho.“

Bufalo.

Jaro

odkvetlo tisíce květy a proto bylo nutno, aby přišel červen a s ním i vylosování naší soutěže, což se neobešlo bez náležitých odkládání. Ale čas kvapí, my musíme myslet na něco jiného; jakož i vy odpouštíte našim vinníkům, odpusťte i nám, jestli se na vás nedostalo.

Ti, na které se dostalo, neděkujte nám, ale pošlete raději místo díků haldu fórů, včetně příspěvků.

Toť asi vše.

Následuje Ježíšek:

- I. cenu, t. j. Kč 150.— v hotovosti získává značka „Stříbrný kůň“, Olomouc. (Odpověď pro důvody censurní a výlohy soudní neuveřejněna.)
- II. cenu Kč 100.— v hotovosti obdrží značka y-vl., Mor. Ostrava. (Odpověď v čísle 9.)
- III. cena Kč 50.— v hotovosti patří značce -sefe- z čísla 10.

A vy, co obdržíte knížky, raďte si vybrat mezi Věličkovou „Pěšinou snů“ nebo Kalendářem Trnu a Trampa, sestaveného ze dvou Magazinů Trnu a trampské přílohy. Jestli Vám mohu radit, tak ten kalendář, protože je dražší.

Tedy knihari:

-fal-, Joskop, Kuzma, Lecián, Groteska, R. Kolář, Oblomov II., Piksla, Beton, Sam sherif, Madelon, Dušan, Pikola, H. S. O., Kimbal-Brno, Sahara, Bábovka, Red Skin, „Loď zhýralců“, Batole I.

*

Rukulíbáme a o výhry se raďte všeobecně přihlásit v administraci.

To se divím, že ti chlapi taky na nic nepřišli. Na příklad tydle hasičil Dyby angažovali nějakých pár polykačů ohně z cirkusu, tak přece bude pro ně hašení legrací a eště se mančaft nají grátys...!

LORD.

„Rudó, pojd' mi pomoct!“

„Co je?“

„Máme nahnutou chatu.“

„To se do ní tak opírá slunce?“

„Vo to nic, ale já sem přines „Zacherlin“ a stěnice se seběhly k jeany straně na protestní tábor.“

Margareta.

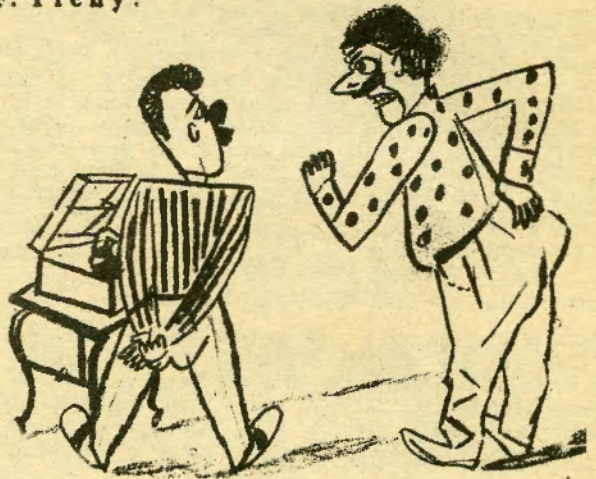
„Proč je ten pán tak smutnej?“

„Ale von má bejt zejtra voběšenej.“

„Sákra, to se mu nedivím.“

Auvej.

F. Tichý:

— Tak ti, Edo, přeju dvacetkrát šťastnej a veselej Novej rok, veselý Velikonocce a dvacetkrát veselý vánoce.

— A to myslíš, že neblbneš?

— Ne, já budu vodsouzenej na dvacet let v Kartouzích.

Zaručeně čerstvá vejce.

Konpil sobě jeden Angličan vejce. Když přišel domů, shledal, že na vejci je něco napsáno. Stálo tam: „Jsem mladá, vzdělaná, podle úsudku jiných hezká dívka a ráda bych se vdala za gentlemana do 25 let.“ Adresa byla připojena. Angličan, dosud svobodný, šel na poštovní úřad a poslal dívce telegram se zaplacenou odpovědí. Druhý den mu došla odpověď: „Děkuji, — ale tři roky vdaná a mám dvě děti, — Stop.“

☞

I hudala sobě jedna gir' u boudy na housle tak dojemně a něžně, že přišel lokaj s copánkem a povídá té kněžně: „Holka, ty by si mohla s těma stradivárkama jít do lesa k liščí díře vyvolávat Budulínka!“

Zebra.

☞

— Zemřel slavný Radula, i byla nařízena soudní pitva. Státní prosektor nařídil sluhovi, aby mu přinesl nádobu s jeho mozkem, ale že to bylo po neděli, tak ten sluha nebyl ještě ve své kůži a místo toho žádaného mu donesl nádobu, ve které byl uchován obsah tlustého střeva. A ten dobrý prosektor se v tom hodinu štárá, čichá, zapisuje a pak si říká: „No jó, pak se té jeho politice nedivím.“

— ý — VI.

☞

— „Tak co, Meryno, pudem do Grandu na voběd, nebo si koupíme reklamní salám? ... Ale ten salám sem už přines ...!“

LORD.

Kamarádi

nejlépe a nejlevněji nakoupíte trampské potřeby v

„CANADĚ“

PRAHA XII., ŠAFARÍKOVA ULICE ČÍSLO 1.

Z galerie tuláků života.

LADISLAV KLÍMA (Autobiografie)

Narozen 22. srpna 1878 v Domažlicích. Otec tehda úředník; slušné finanční poměry. Na domažlickém gymnasiu stále s vyznamenáním a s nejlepší známkou z mravů. V septimě vyloučen ze všech rakouských škol. Touže dobou zemřely v několika měsících jeho matka, babička, teta a poslední sestra. Po půlleté pauze do gymnasia záhřebského; za půl roku je sua sponte opustil, vida, že ve škamnech musí zblbnout každý, kdo blbec ještě není, a rozhodnut, že do žádné školy chodit, žádnému „povolání“ věnovat se nebude. Od roku 1896 do 1900 v Modřanech s otcem, 18letý zplnomocněn, obdržel malé dědictví po matce a sestře. Předsevzal si, že s ním vydrží 8 let; což se i stalo.

1900—1903 v Plzni, Eisensteině, Curychu, tyrolském Landecku; jelikož druhá žena jeho otce vše potřebné v domácnosti obstarávala, žil beze všeho styku s lidmi; jeho milostnými společníky jen kočky, hory, mraky. 1904 na Smíchově, kde povstal téhož roku publikovaný spis „Svět jako vědomí a nic“. 1905—1906 Záběhlíce u Zbraslavi a Vinohrady, 7—10 Modřany, 1909 zemřel otec. Zdědil po něm dva baráky, prodal je 1910, Stržil za ně tak polovici ceny, protože se o ně ale absolutně nic nestaral. Do roku 1914 ve Vršovicích, 15 v Horoušánkách, toho roku v červenci bez peněz do Vysočan, hotel Krása, kde bydlí dodnes.*) Za těchto devět let měl tři profese, trvající vždy jen několik měsíců: byl řidičem parního stroje, při jisté regulaci, hlídačem fabriky, nepracující a zcela prázdné, a výrobcem tabákové náhražky spolu s výborným říšským Germánem. Vesměs farces; první omezovalo se na hraní si, kdy se mu zlíbilo, druhé na teplé bydlení, třetí na pití. 1922 vyšel spis „Traktáty a diktáty“, a byl též Národním divadlem provozován „Matěj Poctivý“, vzniklý spoluprací s Arn. Dvořákem.

Jsa nejchudším zůstává stále nejneodvislejším, quasi poustevnický žijícím člověkem. Jeho biografii lze shrnout: dovedl, od svého 17. do 46. roku i dokud měl peníze, i když neměl nic, žít bez občanského povolání, svobodný, eremistický jen sám sobě. — — —

— — — Dokončení...

19. dubna 1928 umírá na tuberkulosu jeden z největších filosofů básníků Ladislav Klíma. Duch, který se našim národním tatíkům nehodil do žádné škatulky „velikých mužů“ — filosof, který svoji filosofii nevydřepěl za školní katedrou — který ji žil hrdě a svobodně.

Tundra.

*) Psáno v 25. roce.

Z myšlenek Ladislava Klímy.

Přátelství je sentimentálností; přátelství odporuje hrdosti a tvrdosti; velká síla nestrpi jakékoliv vměšování se do svých věcí — přátelství jest u velmi silných duchů nemyslitelno — samozřejmě nikoliv přátelství k mladým, hezkým ženuškám.

○

Čím více se kdo stydí za živé, tím méně za sebe.

○

Malého dosud povšimnutí došel živel směřnosti na každé lidské tváři. U opic je nám dobře viditelný. Jako se my smějeme při pohledu na ně, tak směje se tygr svým vnitřním pohledem při pohledu na nás.

Lidé mají rádi nejen tlusté holky, ale i tlusté myšlenky.

○

Ženy lisují se ve šněrovačkách, aby se zdály hezčími — a zatím zdají se ošklivějšími; lidé mučí se čtením klassiků, aby vypadali duchaplněji — a zatím vypadají ještě hloupější.

○

Kulturu pěstovat musí dnes každý národ, který chce živořit; kulturu zahodit, který chce žít.

○

„Čiň jen to, co beze studu můžeš činiti před očima všech“, tedy buďto nechoď vůbec do klosetu a — nelibej milenku — nebo čiň ty příslušnosti na boulevardech! ...

j. staněk:

krátkozraký, široký a dlouhý

Raritní dobrodruzi Boženy Němcové se sešli po dlouhé době v kavárně Smetana, která, jak známo, leží na 51. poledníku greenwichském a na 23. rovnoběžce. Vykládali si zajímavé detektivky z konce XV. a ze začátku XVI. století, když Sherlock Holmes nejvíce řádl. Pak zaplatili jednosvorně útratu a vyšli ven.

„Aj, zde leží dívčina před okem mým slzy ronícím,“ šeptnul krátce krátkozraký. Dlouhý se shýbnul a široký odpočítával, kdy asi ztratí ten prokletý dlouhatec rovnováhu, aby mu ji mohl zvednout.

Dívčina byla lepá a začala:

„Z materiální stránky jsem docela samostatná. Mám tři vily ve Víně, kromě toho tam má tatíček velice krásnou pilu. Mamička má v nájmu rozsáhlý restaurant Panevropu a vyčepuje se v něm do roka 6.000 hektolitřů držkové polévky. Chci se vdát, to je pravda, ale nikoliv v Národní politice. Dožila jsem se totiž zklamání až skoro příšerného. Napsala jsem na inserát, ovšem že stenografií, aby nebylo možno zkoumati rukopis. Ten inserát zněl: Toužím po lásce jako pes po rohu. Vtipné, není-liž pravda? A představte si, že ten sprosták mi ani nenapsal. Nechci však hrdinu obyčejného a máte tedy možnost jeden mně vyhrát. K tomu je zapotřebí:

1. Kupte si u nás los Babiččiných dolů.
2. Rozejděte se na národa poli dědičném, agrárním atd.
3. Přineste co svatební dar pendreký a mundury strážců bezpečnosti. Ten, kdo jich přinese nejvíc, bude mít mé srdce, tři vily ve Víně, tatíčkovu pilu a mamiččinu hospodu.

„Ta se de —“ usmál se tlustoch a chlapeček se rozešli co by Orlové.“ Krátkozraký jel ještě téhož dne na východ, protože toho dne jeli Slovani s kšandama na výlet do Tater. Tam bylo pendreků dost a babiččin dollos tam byl k mání v každé trafice. Široký se roztáhl na Václavském náměstí a napsal si vedle sebe řadu letáků k demonstraci. Dlouhý jel do Slezska, protože neměl na pohlednici. Takové jsou příhody. Pendreka získáš: první způsob Krátkozrakého, hledání policajtů v maďarskoslovenských brlozích se osvědčil. O svlékání tam není nouze, protože už byli všichni svlečeni. Druhý způsob — Širokého nemohl rozhodně zklamat. Byli u něho strážníci pořád a jeho výklad o zlodějské bandě pomohl tak, že se šlo společně na pivo. Stálo to sice hodně, ale demonstrace žádná nebyla. Bylo z toho dvě stě mundurů. Ve Slezsku obloudíš policajta obyčejným čankrem anebo hustilkou na kolo. Dlouhý jim tam přivedl jednu animírku, která si

*) Autor tím nijak nemíní urážeti Orlové ve Slezsku.

konečně vydělala hodně a mundurů uloveno opět dvě stě.

Čili — všichni tři byli si co do počtu rovni. Teď záleželo na dívčině. Vešli tedy k ní a zjistili. Vchod měl polámaný zámek, v ložnici se svlékal z munduru dvoustý policajt a spořitelní kasičku již měl v kapse. Dívčina se na něho s obdivem dívala a tiše recitovala onu krásnou baladu o Všenořech. Na to upozornila svého policajta na naše tři dobrodružné muže, a tak se stalo, že raritní dobrodruzi Boženy Němcové byli pro krádež zavřeni. Mundury byly diskretně vráceny a tisk policie chválil onoho muže, který zatkl dlouho hledané zloděje.

p e c k y

Básník rozumí přírodě lépe, nežli vědecká hlava.
(Novalis.)

Nejztracenější den našeho života je ten, kdy jsme se nezasmáli.
(Chamfort.)

Zeny! Zeny! Promarníme tuze mnoho času s nimi!
(Goethe.)

Dvoji věc chce pravý muž: nebezpečí a hru. Proto chce ženu: nejnebezpečnější hračku.
(Nietzsche.)

Básníci jsou ke svým zážitkům nestoudní: vykořisťují je.
(Nietzsche.)

Opravdu, lidskou ukrutnost nazývají někdy „zvířecí“, ale to je hrozně nespravedlivé a urážlivé pro zvířata.
(Dostojevský.)

**Provalila se zasejč jedna nejnovější aféra a jeden list napsal palcovými písmeny:
„Poslaňkyně X. Y. má v tom prsty!“**

TRAMPING = POSILŇOVÁNÍ se = válení se po silnici.

CAMPING = TRÁVENÍ = válení se po trávě.

— Dyt' já povídám, pane adjunte, že ta mapa je falešná. Tady je značka: hladina moře a vono moře nikde, a já vím docela sichr, že v republice moře nemáme, a že bychom přišli až do Itálie, to zasejč podle mapy nemůže bejt, neboť máme mapu jen do Budějovic.

ingelma yer : rej babek bananárek

Paní Tavertová-Pokorná byla babka chudá, skromná a tak ponížená, že uznávala za dobré velmi spěšně klepat bradou i před drzími chlapy z domu, kteří po ní cvrnkali kuličky z chleba a pokřikovali:

»Ty bído šmajdává!«

Když babka Tavertová-Pokorná byla mezi svými, to jest mezi sousedkami, které si vydělávaly na živobytí drhnutím podlah v barech, nikdy neklepala bradou. Jakmile však jen pozdravila ženu vyšší společenské třídy, na příklad hokyni nebo domovnici, třásla se ta její scvrklá brada jakoby zimou. Společnost má pro takový úkaz vysvětlení: Těžká neurasthenie.

*

Paní Moissetová-Výbojná byla babka také chudá, neboť o tom přesvědčovala každého, koho potkala. Za to skromná nebyla ani trochu, byla sebevědomá v gestu a ostrá v řeči. Její brada sebou ani nehnula, a i při výlevu žhavých slov se zdálo, že její tlampač pozůstává jenom z odulých pysků, kdežto brada se podobá mramorovému podstavci.

Dvě chudé babky, každá jiná.

*

Babka Tavertová-Pokorná dnes obzvlášť hýbala bradou. Však nebylo také divu. Měla co činit s člověkem trčícím v uniformě. Uplynulo několik měsíců od času, kdy si podala žádost o kus asfaltu, kde by jí bylo dovoleno prodávat banány, ty nejlepší jaké Paříž kdy viděla a deset sous za kus. Ten člověk v uniformě jí vyhledal v jejím bytě, dal jí podepisovat jakési listiny, jimž vůbec nerozuměla, a konečně ji vedl na Sebastopol až někam k severnímu nádraží, kde jí vykázal onen kus vyprošeného asfaltu. Úřední výkon zakončil poučením:

»A to si pamatujte, má drahá matko, jestli vás nachytáme, že šoupete váš vozík z mezí, že vadíte frekvenci nebo že šmejdíte někde, kde je prodej zakázán, tak vás zavřem, že budete hrát jako duha a licenci vám sebereme! Dobrý den!«

Brada babky Tavertové-Pokorné se zastavila, až když se doma chlubil svým stanovištěm lístkem sousedkám. Trochu z ruky je ten prokletý Sebastopol, ale pán bůh zaplať i za to. Banány Pařížané rádi, bude živobytí!

*

Babka Moissetová-Výbojná stojí na Sebastopolu se svým vozíkem. Deset sous každý kus. Babka Tavertová-Pokorná přitlačí svůj vozík. dává dobrý den zavedené již konkurenci, snímá plachtu. Deset sous každý kus.

Moissetová-Výbojná neděkuje na pozdrav. Což může člověk děkovat takové zmiši? Hle, zrovna vedle ní se postaví s krámem. A také banány!

První kupec se zastavil u Tavertové-Pokorné. Vybral dva banány a zaplatil frank. Ostýchavě vzala peníz a zaklepala bradou. Kdepak by se nadála takového počinku!

Moissetová-Výbojná zakašlala, zamanévrovala svým vozíkem a ten zlověstně narazil na krámek Tavertové-Pokorné. Výčitky pak, jimž dala Moissetová-Výbojná průchod, způsobily nemírné rozkyvy brady babky Tavertové-Pokorné:

»Tak se odívejme, ty svině, děláš mi to schválně! Já tu mám stanoviště šestý rok, šest let prodávám po několika banánech denně, šest let se dřou, abych lidem bez výděлку dala dobrý banán, a ty mrcho teď přijdeš mi dělat konkurenci se svým shnilým zbožím?! No, počkej, já ti to osladím. Strážníka zavolám, zavřít tě dám, bestie!«

Snad měla babka Tavertová-Pokorná žlutší banány, nebo Pařížané šilhali, či snad novost obličej prodavačky toho bylo příčinou, druhý kupec se zastavil před jejím vozíkem, aby si koupil celý svazek. Zaplatil něco kolem deseti franků.

To bylo přespříliš. Babka Moissetová-Výbojná opakovala svůj manévř s takovou energií, že vozík Tavertové-Pokorné popojel za předepsanou mez. Když se chudince podařilo krámek fixovati na svém kusu asfaltu, hýbala se jí brada tak, že ze sebe slovo nemohla dostat.

Za to odulý mlýn Moissetové-Výbojné jel na plnou vodu:

»Pojedeš pryč, ty uličnice, nebo ne? Rozházíš ti ty tvé shnilé banány, že je vícekrát neshledáš! A přestaň hýbat tou bradou nebo tě do ní praštím, že ti uletí!«

Starý Moisset seděl naproti v baru a dával si aperitiv, jakmile jeho žena prodala deset banánů. Tedy každou hodinu přibližně měl právo přijít si pro malé zpropitné ke své ženě, neboť býti mužem Moissetové-Výbojné, to samo už bylo dosti namáhavou prací. Starého Moisseta vyplašil řev jeho ženy.

Abyste zas něco provedla, šla si měsíc odsedět, hrom do toho, kdo by pil každou hodinu aperitiv? Moisset jde zabránit výbuchu horké ženy.

Přišel právě včas. Pravice jeho ženy byla napřažena vzad a bezpochyby namířená na tu babku, která tu chrání své banány proti útokům jeho manželky. Pospíšil si, aby zachytil ránu, která hrozila snad navždycky uklidnit tu roztřesenou bradu konkurence. Zle se však potázal. Sotva že se dotekl sevřené pěsti své družky, rozhoupala se její levice, aby v tom okamžiku dolehla na měsíc neholený obličej smělého mužička.

Facku doprovázela malá lichůstka, kroky postíženého k baru, pak litanie začínající poukazem na bahno, v němž muž trčel než si ho vzala a končící slibem: »To ti říkám, ty lotře, jestli si nebudeš hledět svého, tak půjdeš dělat, já ti na chlast nedám ani findu! Mizera jeden, taková potvora tady člověka ohrožuje a on mi ještě podrží ruce, aby mi mohla nabít!«

*

V Paříži žije sto geniů. Z toho je mimochodem řečeno devadesát Nefrancouzů. Jinak je Paříž šest milionů hlupáků, shánějících si půl dne chleba druhou půlku dne prozevlují po ulicích, půl noci prostojí u pultů v barech, srkajíce černou kávu a půl noci prospí na postelích stejně jako my.

Když starý Moisset odcválal, aby jen z dálky přihlížel nastávajícímu neštěstí, rozeřvala se jeho žena ještě více. Babka Tavertová-Pokorná směšně trásla bradou a ustrašeně obíhala svůj vozík, jenž byl vydán v šanc zběsilým nárazům solidnějšího vozu babky Moissetové-Výbojné.

Sebastopolské dni jsou mnohdy nudné a takový boj dvou naložených vozíků je zábavná vložka. Sto, dvě stě zevlounů hloupých a dobrosrdečných obdivuje babí zlobu, směje se klátivé bradě té maličké v sebeobraně, ignoruje schlíple odešedšího muže-rytíře.

Hlupáci pařížští jsou malých postav. Vidí jen ti, jimž se podařilo dostat se do první řady, když to divadlo začalo. Ale touha po jakékoli nevšední podívané je u hlupáků takové síly, že jim pomůže myslet. A tak vymyslí, že je možno v nejbližších obchodech si vypůjčit židle a postaviti se na ně. No a tak jsou na Sebastopolu v boji dvě babky, kolem nich pak galerie zevlounů, strážník, který s úsměvem od zápasu odchází — vždyť se nic dohromady neděje — a potom ta Moissetová-Výbojná připravila jednou kamaráda o místo při státní policii, a také jen proto, že zasáhl tak, že to babce nebylo vhod!

*

Poslední náraz vozíku babky Moissetové-Výbojné na krámek Tavertové-Pokorné. Halda žlutých banánů se zahoupala, sesula, převážila vozík a ten se položil na bok. Bylo to ve chvíli, kdy útočnice spatřila licenci Tavertové-Pokorné a uslyšela její plačtivý hlas:

»Podívejte se, paní, mám právo zde prodávat, tu je povolení!«

Říci něco víc, to jí nedovolila brada, která sebou tak směšně trhala, že obecenstvo padalo s židli a vtípem jen hýřilo.

Rozhodující karambol přinesl převrat v situaci. Zevlouni ztichli, když náklad banánů zmizel pod vozíkem. Ztichla i babka Moissetová-Výbojná a tichem se neslo hořekování majitelky rozházeného krámu:

»Vidíte, paní, všechny banány moje jsou přelámaný. Musíte mi dát náhradu. Ach, kdyby jen strážník přišel! Já ubohá . . .«

Zlá útočnice odsunula svůj vozík zpět a lála tiše dál. Kruh zevlounů se zúžil, takže Moissetová-Výbojná se ocitla mimo. Nikdo o ni neměl zájem.

*

Hošík, stojící nejbliže převrženého vozíku, bere se země jeden banán a dává babce Tavertové-Pokorné půlfrank. Studenti chápou se vozíku a staví ho na kola. Maminka dětem kupuje nalomené banány, asi za pět franků. Někdo nemá deset sous na

banán, ale je hloupý dobrosrdečný zevloun, může pomáhat sbírat se země a klást na vozík. Kolem vozíku je rušno. Malí, velcí, každý chce jeden, dva banány. Ani jednu myšlenku neměl mnohý na banán — ale babičko, my jsme se zasmáli, tak přicházíme zaplatit!

Poslední úlomky banánů jdou na odbyt po deseti sous. Tavertová-Pokorná ještě slzí, ale nějakými hezkými slzami. Poslední židle se odnášejí do obchodů. Babka doplakala a opřela se do svého vozíku.

Věru, krásný počinek!

*

Mně se tohle divadlo líbilo. Musím těm babkám poradit, aby na sebe nebyly tak zlé. Vždyť budou moci jako obchodní přátelé takovou komedii sehrát denně, pokaždé v jiné čtvrti. Jedna naloží shnilé zboží a bude zlá, druhá bude mít na prodej krásné banány a bude hodná. A budou bojovat. Vydělky budou takové, že snadno budou moci zaplatit poplatek za několik desítek kusů pařížského asfaltu.

Je tu hlupáků šest milionů.

beneda: *den bílých oblak*

*Obzory spjaty bílou nadýchanou stuhou,
větrník světlého údivu:*

oblaka táhnou po nebi.

*Zvedám cihlu rukou silnou a tuhou,
podobnou kladivu:*

práce lidskost v člověku velebí.

*Po nahých zádech přešly mazlivé stíny,
paprsky krájí vzdušný hrad —*

Z malty stéká do dlaní potůček špíny.

Toužíš se rozezpívat.

Zázraky světa nejčastěji v jedinou chvíli

vtěrbá podivný úděl. A strach

před zánikem ponouká k zoufalé pili —

Život pod důtkou nouze — Život v smíchu a hrách —

Hromada dříví schne a voní,

v kůře červotoč škrabe sít děr.

Do dálek nová kvítí zvoni:

za hlasem běžiš a nenajdeš směr.

Vápno kvete na prstech bíle,

v oddychu břízky narůstají —

pomůžeš vůli a pomůžeš síle,

které úsilím umdlévají.

Konec každého snění je lidský

prostý i pozoruhodný —

Z tesané klády létají třísky:

Stavím si boudu pro romantické sny —

On:

- Pane vrchní, mají vztek?
- Serozumí.
- Tak mi dají dva.

BENEDA: KAMARÁDŮM

*Na nejprostším světa náměstí
na lukách
sešli jsme se — všichni kamarádi.*

*Hrůza bídy a bolesti,
úzkost a strach
sblíží lidská srdce a svádí —*

*Tábor náš
roste však z štěstí a radosti —
Smutky světa a pláč
zástupy naše nehostí —
srdce úsměvem přetéká do úst a na rty —*

*Rokování a veselé vyprávění
není schůzí a metingem není,
nehledá programů, řádů, ni cíl —*

*V chumáči jezatých hlav, s vousisky na tváři,
besedují trempíři z hor a lesů, vodaři, stanáři,
ruce si tisknou a podávají,
hlučně si výsknou a bouřlivě vykládají —
dálky, které rychloulak přátelství v hromadu slil.*

*Na nejprostším světa náměstí
objevujeme cesty ku štěstí —*

*Nebot svět
dávno už nám vzal, co mladým patří a patřila,
dávno už vykradl pohádek krásu,
aby dítky z peněz a otroctví splet,
jimiž by naše se v cizí a neznámé změnilo,
k užitku mocných a k zábavě rasů —*

*Z žaláře života mříží
vychází do světa pěšiny čtyři:
svobodné světové strany:*

*Kluci a holky, když srdce bolaví nejvíce,
zbude jen dálka a s mezníky silnice,
které dovedou k oddychu mezi:
Vitr zpívá a zpívají jazy —
Pták je nabodnut na špičce výšky a huláká kdesi
Smutné a hučící lesy
přikryjí každou zradu a utiší nejhorský stesk —*

*Na nejprostším světa náměstí
jsme dovedli tato znamení donesti —*

*U ohňů svých
slovy a větami slavíme bělostné schodiště
z usměvavých,
světých kamenů lásky a kamarádství —*

*Ku svému Pánu Bohu
abychom se nejvíce přiblížili — —*

*Holčicky naše,
na bílých tělech Vašeho odevzdání
súčastňujeme se čistého přijímání —*

Můžeme žít i lživě a urážlivě!

*Na zelené nivě
se zaslíbujeme svému trampskému odhodlání:*

*do lopotných života strání
vyběhnem s úsměvy nezkalenými,
s děvčaty svými
a srdci nejstatečnějšími,
abychom do krajů bídy a strádání
s kopců a výšin vykřikli pravdivé kázání:
miluješ sebe a v sobě celičkový svět,
pro který jdeme se bit
a který jdem' osvobodit
silou svých mladických let
a svojí pravdou —*

Pozor amatéři!

Všechny práce amatérské
zhotovujeme ihned a levně

Fotopotřeby všechny na skladě.

FOTOSERVICE PRAHA II.,
Jindřišská ul. 7 (Passage). Telefon 32669.

TRAMPŮM vše co potřebuji dodává z **KANADY Průcha** a **PRAHY** NÁRODNÍ 25.

Schindler's Gasthaus.

Drby z čundrů,

Listárna redakce.

Kluci, kteří nás bombardujete výstřihy z Čubičky a jiných překrásných tiskovin z prava, se žádostí o zaujmutí stanoviska k sezóním paličským článkům proti trampům, slyšte naše volání a nechte jel Před těmi stuchlými žurnály už netřeba se hájit. Pokrokové strany se vyjádřily k trampingu kladně. Řev fabrikantů a jejich hlídačů dnes už působí komicky a my je chápeme. Dědečkové, kteří živoří z inserátové tradice Čubiček, stejně umřou. A pak snad nebude na světě tolik stuchlého zápachu.

Vy nám posilejte své psiny z lesů a od vody, posilejte příhody a poznatky z čundrů a bavte se podle svého. Svět je hezký a dědečkové ať se durdějí. A před vámi leží svět!

Salon odmítnutých.

Marady, raději prosu. Valda, podruhy kratší. Plachý, také prosu. Kazan Š. VI., ty věci vysvětluji v min. a dnešním čísle. Leciáne, bílý stíne, no ty si ale vypadal! Černá blondýno, Lucie, Didu, Saly a jiné, udávejte vždy adresu, abychom Vám mohli zaslat došlé dopisy. Všechny nemůžeme uveřejňovat, vždyť bychom měli za chvíli z „Trampa“ Pražanku! — Ma-gua, Kolín, kluci udejte adresu, přijdeme se na vás podívat. Liebl, už tištěné nepřetiskujeme. něco nového. Buryšek, ba jo, je to dlouhé, kratší a raději fóry. Kingsbay, ten TRAMP je slabší, ale dál. Karibů, Údolí Mh, pošlete toho víc, ať si můžeme vybrat, ten jeden byl slabanti. Margareta, ta „Želva z Hudsonu“ moc osobní, fóry dobrý, dál. Bufalo, tentokrát toho bylo moc slabšího a pro censored, polepši se! Valda Katz, nebojujeme proti osobě, ale proti režimu. Fašismus znamená konec nezorganizovaného trampingu a svobody, proto neuvěřejňuji, ať co se týče kamarádství, zcela souhlasím. Rancher, je to blbý, ale snad se polepšíš? Venca-šerif, nevim o jaké prohlášení jde, zeptej se určitěji. — Ostatní přistě.

Všem z Čes. Budějovic.

Za všechny dopisy Ahoj. Slezinu si udělejte, ale předem se smluvte k nějakému menšímu informačnímu shromáždění v nějaký hospůdce. Vy, co máte trochu čas, lavírujte po rynku a na trampu,

každýho správného kluka řízněte do zad a řekněte, kde se slezete. Muselo by to být ve všední den a musíte hned napsat, kde a kdy to bude, aby to mohlo být sezvaný. Pište sem kluci s plnejma adresama, ať vo sobě víme.

Vy kamarádi, co nás litujete k vůli tomu rytí vod těch různých „schopnejch hvězd“, nechte to plavat. Ať se mládí vydovádí. Až jim spadnou skořápky s prdínkem, voni poznaj svět.

Franta a redakce.

Kamaráde Jizvo z „Vigwamu smrti.“ Byl jsem v sobotu na Jarově a pomáhal jsem dirigovat slezinu (alespoň ty trosky) do Záhořanského údolí. Celou noc jsme žvatlali u ohně. Teprve v neděli ráno jsem odejel za naléhavou záležitostí. Tolik na vysvětlenou. — Ahoj! — Geza.

Most, červen 1930.

Ze sleziny.

Působilo to blbej dojem na nás, kluky z venkova když jsme se ušoupaný přištrachali na Jarov a teško plac zašperovanéj samejma mužema zákona, a prej se tady nesmí, slezina zakázaná.

Ale my máme tvrdý palice, nás nikdo tak lehkou neodkecá, a proto sme se přeci slezli, v Záhořanském údolí.

Líbil se mi ohromně ten kamarádskej duch v tom narychlo svolaném slezinovém táboře. Sešli se tam samí řádní kluci ze všech koutů republiky; ti vytrvalci, kteří se chtěli za každou cenu slezt a nebyl tam aspoň žádněj padour alá stříbrnej skaut, kerej by tam kazil debatu a zábavu. Líbila se mi taky ta solidarita při patlání tý resoluce a vůbec to bylo děsně řádný a pravej trampskej život, jak má vypadat.

To všechno napravilo nám přespolním ten první dojem a zklamání a vrátilo náladu — ohromnou náladu. Nerad sem se kluci s Váma loučil, když sem odcházel, a Vaše ahoj znělo mi na cestu.

Všem klukům ze sleziny řvu eště jednu vocaď ze severu trampskej pozdrav a těším se, že se do roka znovu slezem — ale opravdu všichni.

Ahoj!

Šerif Gaucho
z osady Santa Puelo.

Osadě „Gumarád“ a kamarádům z Ouval omlouvám se, že jsem nepřišel na potlach. Mám před velkým čundrem a tudíž mnoho starostí. Děkuji mnoho za přátelské pozvání. Géza.

Ahoj, hošové a holky trampcký v černé maticce Ostravě. Berte na vědomí, že jsme založili osadu Honololu a hlásíme se k Vám všem. Náš program: „Sblížení s přírodou a boj proti padourům.“ Nechte se proto všichni vidět a pozvěte nás na potlášek. S huronským Ahoj! Za osadu: Jim Hobby.

Zpráva z potlachu ve Shagwayi.

Návštěva neočekávaná — hosté vřele přijati — osvětlená rokle lampionama — pouštěny rachejtla a bengály.

Předem vzpomenuto na odešlého Oldu, dej mu pán Bůh věčnou mízu — zaslán pozdrav do všech osad — Meliškovi zůstali rezervovány dvě flašky hanácké slivovice. Lucii zaslán pozdrav zvlášť.

Hudba: šerif kytara — jinak Sonny hrál na gramofon bez desek, neboť mu je jeho mladší brácha „zastavil“. Bečka piva — nemluvě o těch několika láhvi flašek toho Quitu, alaše a petroleje.

Nálada se dostavila, a za ní hajnej se suchým pyskem. Teplo táboráku uvalilo k ránu ublbaný kluky do postelí a pod stromy.

Stav sněhu zůstává nezměněn — dráha dražší — v Düsseldorfu chytlí vraha — Dvořákova humoreska — zápas Nikodem — Nekolný zůstává nerozhodnut. Kamadky Bohata.

Šerif Hoban.

CHLEBA.

Polední slunce zastihuje nás na velikém kopci, pnoucí se na úbočí hcr, které se táhnou ku hranici chorvatskobosenské a dalmatské. Táhneme dolů k moři. Máme za sebou celé chorvatsko s jeho úrodnými poli a selami, kde se snad nejlépe žije všem trampům co se týče žebroty. Na fotky je to kraj, vyjma velikých měst, velmi špatný. Před námi leží etapa, která vede hornatým krajem, chudým lidem a velmi daleko od sebe postavenými kučami. Budeme mít hodně daleko do bidla. Vyrazili jsme před polednem z Gračace, aby jsme dostihli daleko v horách ležícího „Jeličova sela“ do noci. Žaludek kručí, hlásí se po mizerné snídani o své právo. Franta má tak zvláštně vy-

**Kanoe, kajaky, skládací čluny,
přívěsné lodní motory „JOHNSON“
VŠE PRO CAMPING A TRAMPING**

Camping Spart,

PRAHA I,
Pařížská 36.
Tel. 334-89

Osad a redakce

trenovaný žaludek, že mu zpívá ve všech tóninách, ku kterým se přizpůsobuje svým ječením: »Nema kruha, nema vinca, boli glava dalmatinca —«

— Kuča. Zdaleka viditelná svými obilnými stěnami a malou vinici kolem. Dva do tak malé kuče nemůžeme se vrhnout najednou, proto taháme stěbla. Jdu já. Před kučou sedí babka a hraje si s dítětem. Začínám s uctivým smeknutím a pozdravem — „Hvalim Isus Maria —. Baba pozvedne oči, prohlédne si mne a povidá: — „Nema ništa tady za tebe —“

Člověk nesmí hned utéct, aniž by se pokusil o pohádku: — „Molím lepo — já nic nechci, jenom gospodična podaruje-li mi kousíček chleba, už sem dva dni nejedl. Kad je čovek na putu, bogami gorje živi nego pas“ — Babu to ani nehne. — „Nemustíš putovat, jdi domů a dej mi pokoj, tady nic doma nemáme, takovej putník tady chodí, to aby človek stál mezi dvěma a dělil je“. — Po dvakrát vyřčeném uctivém pozdravu: Pochválen Pán Ježíš Kristus, hodila mi dvě hrušky. Putujeme dál a zkoušíme svoje pohádky ještě v jiných kučách. Vyneslo to Frantovi jenom kus staré kukuřičné placky. Už aby jsme byli z těch hor venku, ale ještě aspoň tři dny cesty nás dělí od Zadaru. Hladová a vysílení, ousráme se zvolna dál do sela. Ani vody tady není. Studny jsou horkem poloprázdné, ze kterých se ta dešťová voda dá nabírat hrncem, na dlouhém provaze uvázaném. K večeru jsme dospěli k zahrádě, ohrážené kamennou zdí. Hle, zelené fíky. Vrhne se přes zeď na strom jako psi na kost a plníme si žaludky odporně sladkými smokvemi. Hlad. Stačí toto slovo na to, abys byl schopen jísti na měkko uvařené došky ze střechy.

Cosino.

Dva trampové z Ostravy hledají kamarády, kteří by jim mohli zkrátit nudnou dovolenou. Nejraději z Poličky, Hlinska, Vys. Mýta neb Litomyšle. Odpovědi do redakce Trampa pod zn.: 28./VII.—16./VIII.“

Kluci trampský a jejich squaw! Myslím, že jsme měli popletený jazyky, jako ondyno ty rochnata při stavbě Babylonské věže, poněvadž jsme se tak dlouho nemohli dohodnout o naší „Jihočeské všetrampské slezině“. Ale ajta! Kouzlo pomínulo a slyšíte hlasu řvoucího na poušti: „Přijďte všichni na naši slezinu pod Boubínem ve dnech 5. a 6. čer-

vence. A v duchu jasně vidím: Jakmile toto volání divočiny zafukalo na tvrdé Vaše lebky, nastalo převeliké stěhování pronárodů. Každý tramp sbalil svoji squaw, potom hambinec, potažmo pingl a už čmochty, čmochty k té krásné Šumavě, kde kolébka má himl to ne, kdepak a tam nastal jásot, hlal a potlach překrutný.

A komu tohle nestačí. ten at se tam netlačí.

Ahoj!

Za trampstvo písecké:

Joe B.

Kluci tulácký, kostkovaný! Který dete v červenci (ba i v srpnu) čundrem po Slovensku, voznamte mi do Trampa adresy. Svezu se s vámi, esli mě vezmete totiž! Skládám se z jednoho A. stanu, 180 cm dlouhého těla a 1. kočičí naturity, kerá dovede utáhnout řemen, dyš je potřeba. Zároveň posílám osadu Holých (v Brně) a T. farmu do 7. džeheny! Ať jim na logru nikdy permutrák nesvítí, ať maj baťochy pořad prázdny, ať je hajñas na jejich centimetrovejch cestách nevpustí! Ať puknou! Ahoj!

Namich-nutej.

Waikiki osada Bratislava. Všem dobrým trampům na vědomost se dává, že Waikiki boys podnikají generální čundr do Černého moře. Star 2. července z Bratislavi. Každý dobrý tulák vítán, paďoury a blbý trampy nepřijímáme. Vy vodní řčelíčky, kerý by to snad zajímalo, napište slušným způsobem a hlavně franko na adresu. Zd. Zizius, Bratislava, Prayova 28. Ahoj.

Filmovaného čundru po Lužnici kdo se chce zúčastniti, necht pošle svou adresu do redakce t. l. — Podmínka: Kanoe.

Něco z vršovického parku.

Slunce sklouzne po hladkém kmenu břízy.... zapadne.

Zatím, co maminka odtahuje od rozbitého bochánku svého drobečka, nadzvedne se houfek pensistů a odpajdá na každověčerní mariášek, k třeba k „Bohatům.“

„Uměle vyhřáté“ lavičky ještě nevystydly a už jsou obsazeny partou kluků. Mají šedivé košile... jako trampové... jeden z nich volně přes rameno, hozenou kytaru. Zašli zpívat, v trampských písničkách řádí... všechno jako trampové.

Brzo vynašli si vděčné posluchače, jako několik pánů s klandry na břiše, skupiny měchatých bab, kterým by lepší slušelo místo, někde na oprýskané pavlači.

Tleskotu přibývá... klaně se množí. Kluci strženi „spěchem“ nedají ani času k zladění kytary.

Tak, kluci, už víckrát neblbněte, nezahazujte se, neboť tak, jak vypadáte, nemožu už ani užít slova... jako trampové. Vždyť za Vršovcemi máte tolik volných míst, kde můžete se složit volně do trávy. I já vím, jak týden rachoty je pro trampa dlouhým. „Svível.“

Trampové na Brněnsku.

Pan paďour M. K. z Moravských novin.

Doposud jsme byli jako praví trampové příliš pobodlní něco mapsati o brněnském našem hnutí. Až sám paďour v moravských novinách se o nás zmiňuje. Jak je směšný, proč nepříjde přímo mezi nás, proč se nepodepíše plným jménem; či snad není dosti zdrav a musí tímto způsobem si svůj chléb vydělávat? Kolik pak dostal za tak pěkný článek, a vůbec o kom se zmiňuje! O paďourech před Oborou, nebo nás přímo pod hradem!

Snad, mravokárče, byl bys tak lakav a přišel mezi nás! Poznej tramp-ping, jak daleko jsi ještě za ním, jsi-li snad vůdcem skautů anebo dokonce turista.

Znáš ty výrostky, kteří přicházejí za námi až do hostinců s revolvery a po nás střílejí a když ho sekneš, musíš ho ještě táhnout k doktorovi! Znáš ten případ? Jestli ne, pozptej se sám. Proč takový případ není uveřejněn v novinách, kde nezáleží jen na morálce, ale i na životě!

A co máš proti našim nožům? Že je nosíme za pasem a pán turista v baťochu! Proč je dovoleno je vůbec prodávat!

Náš oblek! Jak sám dokazuje, jsme moc pohodlní, abychom se o něm řčili. Mluva! Málo všecko. Mluvíme, jak každý druhý, s kolik z těch inteligentů, kteří mluví hůře než my a nejen mezi sebou, ale i na své ženy

KDYŽ KANADKY TEDY ORIGINAL OD VESELÝHO

Praha - Jámá

a děti, ba dokonce i ve školách! Ty však také o dívkách; jsi již tak stár a pla starostí, že jsi zapomněl na své mládí. Ty jsi neměl dívku? Kam jsi s ní chodil? Snad do kostela? A zase jsou ti, kteří hledají horší zábavu na ulicích, né v těch trampulích, které máme my tak rádi, ale v těch, které byly k tomu dohnány někdy i rodiči. Jest to opět větší procento těch pá-nů majetných (podle vašich, inteligentů), ženatých, kteří mají takovou družku životem, jak jsou sami a kteří si ji z lásky jistě nebrali.

Děkujeme Ti a prosíme Tě, když jsi měl takovou odvahu něco napsat, přijdi také mezi nás a pohovoř si s ná-

mi. Jsi hostem každé trampské osady od černého mostu, poč hradem až k samým Heroticím.

Doufám v brzku na viděnou s AHOJ za všechny osady

šakal z osady „13“.

Malý oznamovatel.

Koupím stan a pytel. Zn. „Do kanoe.“

Hledám brněnskon osadu, která by mne přijala za vlastního. Zn. „Canoe.“ Adr. Arnošt Sommer, Boskovice.

Za inserty redakce neodpovídá.

EL-RÓ

zákonem chráněno. Upraví Vám rychle bez přerušení zaměstnání **veškeré poruchy městských** za Kč 24^{.-} a 65^{.-}, pro zastaralé poruchy Kč 120^{.-}.

Louisa Roudenská,
dipl. m. porod. asistentka s dlouholet. praxí z kliniky prof. dra V. Rubesky.
PRAGA II., JUNGMANNOVA tř. 4. přízemí.

Staněk:

- Tak jsem byla včera v biu.
- A co tam hráli?
- Ale, samé valčíky.

„Sama dnes na potlach nečekejte, je ve špitále.“
„A co tam najednou?“

„Tak jsme se tuhle z trampu stavili v hospodě, kde bylo asi tučet pandourů a voni hned kolem nás, abychom prý jim vypravovali něco sprostýho. Já nechtěl, i Sama jsem varoval, ale on nic a začne vypravovat: Tak byl jeden cesták, a ten přišel na nocleh do jednoho hotelu a ten hostinský měl moc hezkou dceru. Ale to je sprostý, páni pandouři. „Ale jenom dál, pane trampe,“ odpovídají Samovi. A on: Tak mu ta dcera ustele v pokojíčku, on si lehne...“, pandourům se sbíhají sliny v ústech a pobízejí Sama jen dál, a Sam znova:

Ale to je sprostý. Tak zas von: Ráno vstane a ten hostinský se ho hned ptá, jak prý se vyspal a on ten cesták se dá do hrozného smíchu a furt se smál, přijde ta dcera a též se začla smát. Ale dál to je sprostý, zase Sam. To je prý buřt, jenom honem dál. Tak příběhne ještě paní hostinská a když vidí, že se všichni smějou, tak se začne smát taky a konečně napadne tomu hostinskému a zeptá se toho cestáka, proč prý se po té jeho otázce, jak se vyspal, tak rozřechtal a von ten cesták říká: Vodpustějí, pane hostinský, ale to je moc sprostý, a ten hostinský pohlédne přísně na dceru a prá: Jen ven s tím, já to snesu. Tak ten cesták se rozhoupal a říká: Dyt já celou noc nezamhouřil ani oka; ony mně děsně kousaly štěnice — a na to pandouři vyskočili a řvali: ale to je sprostá anekdota a začli Sama řezati hlava-nehlava, až ho dovezla ambulanc.

- A co dělá Tlasko?
- Schody.
- Tedy je kameník?
- Né, holič.

Lord.

- A japá to, že vy, dědečku, kerej prodáváte, jak sám říkáte, nejlepší kořínky pro vzrůst vlasů, sám jste holohlavej?
- To já jenom aby bylo vidět, jak taková pleš je vodporná.

Lord.

- Pane holiči, umíte dobře stříhat?
- Ovšemže, pane tramp.
- Tak, prosím vás, zastříhejte ušima.

Čapoun.

Pan Silberstein se topil a rybář ho vytáhl. Tak stará na břehu hned povídá: Ty, poslouchej muži, to abysme mu dali za to vytažení deset korun. A povídá pan Silberstein: Ty hloupá, dej mu jen pět, já byl stejně napolovic mrtvej.